ספר מחשבות חרוץ - אות כא

כא) ענין השבועות עיקרו בעבור שהוא זמן מתן תורה. כמו שיסדו אנשי כנסת הגדולה בנוסח התפילה שהם תיקנו התפילות לישראל כמו שאמרו בברכות (ל"ג.) והתימא ממגן אברהם ריש סימן תצ"ד שכתב מנהגינו לומר זמן מתן תורתנו הוא על פי הרמב"ם. תלי לה במנהגינו מה שהוא פשוט אצל כל ישראל בכל העולם כולו מימות עולם.
ובודאי שהוא מיסוד אנשי כנסת הגדולה שהתקינו כל ברכות התפילות וליכא דפליג עלה שזהו קדושת החג. שכל חג נקבע על איזה ענין שנעשה לנו בו. וקושיתו לרבי יוסי דבשבעה בסיון ניתנה תורה. וכן מה שהקשה עוד דלדברי הכל היה בחמישים ואחד לספירה. ומה שכתב לתרץ בשם העשרה מאמרות (חלק ב' סימן ט"ו) דרומז ליום טוב שני לא נראה ליאמר על עיקר יום טוב שהוא יום ראשון לבדו ובארץ ישראל עושין אותו לבד וכן הוא עיקרו מן התורה ואיך קבעתו תורה שלא ביום מתן תורה כיון דעיקרו שהוא זמן מתן תורה:
אבל נראה לי דפשטיה דקרא בפרשת אמור וספרתם וגו' שבע שבתות וגו' תספרו חמישים יום נדחקו בו גם כן הלא אין הספירה חמישים יום. ובלאו הכי יש לדקדק בלשון הכתוב עד ממחרת השבת השביעית חמישים כמיותר.
ונראה כידוע ענין הספירה דוגמת ספירת נקיים דאשה (זוה"ק ח"ג צ"ז.) לזכך ולטהר כל מדותיו שהם שבעה כל אחד כלול משבעה ויום החמישים הוא נגד הבינה שבלב שמשם נמשכין כל המדות. וביציאת מצרים היה התגלות שלא בדרך הדרגה ועל זה רמזו בשיר השירים רבה (ב', כ"א) על פסוק (שיר השירים ב', ח') מדלג על ההרים מקפץ וגו' דאף שלא היו ראוים לכך האיר ה' יתברך עיניהם על ידי הגילוי שכינה שהיה בלילה הזה דעברתי בתוך מצרים אני ולא השליח על ידי זה לכל בני ישראל היה אור בכל חדרי לבבם מאור שכינתו יתברך שדחה כל החשכות מהלב שהיו משוקעים בו ונזדכך הכל. רק שזה היה רק לשעה מה שהאיר ה' יתברך בלבם ואחר כך נתעלם אור זה. ועל זה הוצרכו למנות הימים עד מתן תורה שישובו להזדכך כן על פי השתדלותם. דאחר שהאיר להם ה' יתברך בראשון של פסח אף על פי שנעלם. ידוע דכל אור שנסתלק מכל מקום הרשימו נשאר ועל ידי זה נקל להם לשוב להשיג אותו אור על פי כוחם והשתדלותם. עד שחזרו וזכו למתן תורה שהוא מה שנתן להם ה' יתברך אור זה להיות קבוע כך. שזהו מתן תורה שניתנה להם ממדבר מתנה שהוא במתנה להיות שלהם דהורידה לארץ וכמו שאמרו (עבודה זרה י"ט.) בסוף נקראת תורתו. דהאור תורה נקבע בקנין בלב אחר ספירת הימים שממחרת השבת דפסח:
וזהו דקרי ליה במקום זה שבת כידוע דשבת הוא קדושה דקבוע וקיימא שה' יתברך קידשו בבריאת עולם מיד בלא השתדלות אדם כלל. מה שאין כן יום טוב דישראל מקדשי דהוא על הניסים דזכו להם ישראל בהשתדלותם. ואף פסח בכלל כל הימים טובים דיציאת מצרים זכו לה ישראל על ידי שזעקו לה' ושמע צעקתם. אבל מכל מקום תוקף התגלות האור שהיה בו שהגיעו כנסת ישראל מיד מתוך תוקף הקטנות שהיו שם בעבודתם בחומר ולבנים ושאר מיני שיקוע שאמרו ז"ל (ויקרא רבה כ"ג, ב') הללו עובדי עבודה זרה ושהיו במ"ט שערי טומאה. לתוקף הגדלות דגילוי שכינה בלב כל אחד ואחד. זה לא היה מצד השתדלותם רק ה' יתברך באהבתו ובחמלתו פסח ודילג על סדר המדריגות הראוי לאדם המגיע בהשתדלות. ומנין ימי הספירה היה להתגלות האור הגדול שיש בפסח שלא מצד השתדלות והוא הנקרא שבת:
ומונין שבע שבתות היינו בכל שבע ימים יש גם כן שבת דאחר כל ההשתדלות מה שנקבע בלב להיות כן אינו אלא מה' יתברך. ועל זה היה במתן תורה כפיית ההר כגיגית לומר שהוא בעל כרחם ושלא מרצונם ה' יתברך קובע בהם קדושה זו. ומכל מקום צריך ההשתדלות בימי הספירה קודם וכמו לעתיד נאמר (יחזקאל כ', ל"ג) בחימה שפוכה אמלוך עליכם וכל כי האי ריתחא לירתח וליפרוקינן (ראש השנה ל"ב ע"ב) אלא שצריך ההכנה מימי הגליות מקודם. ועל דרך שאמרו (מגילה ו' ע"ב) יגעת ומצאת ומציאה אינה אלא בהיסח הדעת כמו שאמרו בסנהדרין (צ"ז סוף ע"א). אבל אחר כל היגיעה אינו אלא במציאה כי בכל עמל אדם ויגיעתו אי אפשר לו להגיע לשום דבר של קדושה שיהיה נקבע בלב. ועיקר הדבר מציאה אלא שאינו בא אלא אחר היגיעה. וכמו שנאמר (משלי ד', ב') כי לקח טוב נתתי לכם שהתורה היא במקח ובמתנה כמו שאמרו ז"ל (שמות רבה כ"ח, א') והיינו דמצד יגיעת אדם תחילה הוא כאילו במקח זוכה בה אבל סוף הוא רק במתנה. ואחר כל השתדלות אדם בששת ימי המעשה הוא נקבע אחר כך בלב בשבת בקדושה דקביע וקיימא הבא מצד ה' יתברך בלא השתדלות אדם כלל. ועל כן כל יום טוב דישראל מקדשי נקרא גם כן שבת שאחר השתדלות ישראל ה' יתברך קובע בו קדושה שלו. ויש שמונה ששה ואחר כך מקדש השביעי כברייתו של עולם כמו שאמרו בשבת (ס"ט ע"ב). היינו כפי סדר הראוי להשתדלות האדם הנברא בדמות העליון.
ומקדש אחד ואחר כך מונה ששה כאדם הראשון כי צריך אתערותא דלעילא הקודמת דלולי זה לא יוכל להשיג בהשתדלות וכמו ימי הספירה שהם אחר שבת דפסח הנזכר
ועל זה הוא הקדמת אנכי ללא יהיה לך במתן תורה שבא שלא בדרך ציווי דאהתחלת אמונה לא שייך ציווי דאם לא יאמין לא ישמע לציווי. רק התחלת האמונה הוא מה' יתברך ששופע בלב בני ישראל להיות מאמינים ומשיגים אור

זה דאנכי וכו' ואז אחר כך יוכל לבוא בהשתדלות דמצוות התורה. וכך כשבראו ה' יתברך לאדם הראשון הכניסו ליום השבת מיד לקלוט הקדושה הגדולה שבו כדי שיוכל אחר כך להשתדל בימי המעשה שיגיע לזה אחר כך בשבת השניה על ידי השתדלותו. וזהו השתי שבתות שאמרו (שבת קי"ח ע"ב) דאלמלא משמרין כהלכתן וכו':

וכך בתחילת נתינת השבת לישראל גבי המן דבירכו וקידשו במן כמו שאמרו בבראשית רבה (י"א, ב') על פסוק (בראשית ב', ג') ויברך ויקדש נאמר למשה רבינו ע"ה ביום ראשון והיה ביום הששי והכינו וגו' והוא אמרה לישראל ביום ששי ואף על פי שאמרו ז"ל (שמות רבה כ"ה, י') דנענש על זה כמו שנאמר עד אנה מאנתם וגו' כמו שאמרו ז"ל והובא ברש"י (שמות ט"ז, כ"ב) מכל מקום הוא הביא בעצמו גם כן אחר כך (שם פסוק כ"ח) מאמרם ז"ל (בבא קמא צ"ב.) על זה דבהדי הוצי וכו'. והיינו דודאי משה לא במרד חס ושלום או בשכחה לא שם על לב לאומרו רק דהוא ידע והכיר מדריגת ישראל שלא יוכלו להגיע בהשתדלותם להשיג אחר כך קדושת שבת על ידי השתדלותם רק כאשר יבוא להם תחילה קדושת שבת הראשונה מצד ה' יתברך. ורק לו נאמר מיד ביום ראשון כי הוא כבר היה בו אור קדושת שבת ראשונה מקודם והיה די לו הקדושה דשבת דאפקוד מכבר במרה כמו שאמרו בשבת (פ"ז ריש ע"ב) שקדמו. ומכל מקום בהדי הוצי וכו' שהיה לו להכניס קדושה זו גם בלבם בהיותו עומד סמוך להם ובהדי הדדי קיימו ואז היה יכול לומר להם גם כן ביום ראשון ולא היו חוטאין עוד בשבת הבאה:

והנה ידוע שני ההי"ן דשם הוי"ה הם שתי שבתות. ומצד ה' יתברך מעילא לתתא שבת עליונה קודמת לששת ימי המעשה ושבת תחתונה באה אחריהם. אבל מצד השגת ישראל מתתא לעילא הוא בהיפך מתחילה משיגים קדושת ה' יתברך השוכן אתם בתוך טומאותם ובמדריגה תחתונה. ואחר ההשתדלות יגיע לשבת העליונה בבינה שבלב שנברא בהם לב טהור מכל טומאה. וזהו השבת הגדול תרעא דחירו דיובל הגדול הבא אחר שבע שבתות השנים שיש בהם שבע שני שבת שהיא השביעית שבכל שמיטה שגם היא צריכה לבירורים וזיקוקים שבע פעמים. ונגדם היא גם כן שמיטה השביעית שבע שנים שהוא בירור קדושה זו הבאה אחר ההשתדלות ואז זוכה אחר כך לשנת היובל שהוא שבת העליונה:

ולכך בפסח היה מורא גדול דגילוי שכינה במצרים במקום טומאה ואחר כך היו צריכים לזיכוך כל השבע מידות בשבע השגות ואחר כך הבינה שבלב היו זוכים לתרעא דחירות בקבלת התורה דאל תיקרי חרות אלא חירות וכו' (עירובין נ"ד.) ובאבות (ו', ב') דאין נקרא בן חורין אלא העוסק בתורה. ועל כן לא נאמר בשבועות חטאת דאז כבר נטהרו מכל חטאתם וזה מצד השגת בני ישראל. ומצד ה' יתברך היה בהיפך כנ"ל היינו דכאשר נתעורר למעלה אור הבינה להתגלות לא היה אפשר להתגלות בעולם הזה אלא בסתר המדריגות ובהתלבשות המדריגות עד מדריגה התחתונה שהיא המתגלת בעולם הזה. ולפי שההתגלות בהעלמים אינו עדיין אור בהיר בלב אלא במדריגת אור הלבנה נגד אור החמה דלית לה עדיין אור מגרמיה ועצמותו כלום רק מה שה' יתברך מאיר לו לשעה ומיד שנסתלק אותו אור נשאר בחושך. מה שאין כן כשה' יתברך מאיר באור מידה האחרונה שלו הסמוכה למדריגות התחתונים תוכל להתצמצם בקרב לבבם. כדרך שאמרו ז"ל (שיר השירים רבה ה', ב') על פסוק ולבי ער דהקב"ה לבן של ישראל דכתיב (תהלים ע"ג, כ"ו) צור לבבי וגו'. שיש אור עצמיי בקרב הלב שאי אפשר ליחשך וזהו השגת הבינה שבלב כידוע דרגלי כל מדריגה עליונה נעשין מוחין למדריגה שלאחריה המקבלת ממנה. והם שתי הקדושות דלילי שבת ויומו שהם אור הלבנה והחמה. כי בכל שבת עצמו יש גם כן שתי הקדושות. כידוע דבכל מדריגה כלול כל המדריגות וכן בכל החלקים והפרטים עד אין קץ. וגם שלוש סעודות שבת הם נגד שתי מדריגות הנזכרים ואחד הכוללם כי כל דבר אחר שמתחלק לפרטים אז הוא חוזר להכלל בכלל אחד:

ובזה א"ש מה דמבואר ב"ב דף ק' ע"א דלרבנן לא קנה הליכה גם בא"י והא רבינו בפיה"מ שם פ"א על הך דף ג' כגון שהלך זה בתוך שלו והחזיק דר"ל דקנה בהליכה ואף דקיי"ל דהילוך לא קנה זה רק בקנין חדש אבל לברר חלקו די בהליכה וזה ר"ל הך והחזיק וא"ש מש"כ שם בתוס' דזה קמ"ל דכאן מהני חזקה בהליכה ובדרושים הארכתי בזה במה דמבואר בתו"כ ר' פ' בחוקותי דאם בחקותי תלכו דתהיו עמלי' בתורה ור"ל דעמל נקרא אף דאינו עושה חזקה טובה ואף לא במקום זה שצריך מ"מ קונה וע' רש"י סנהדרין דף צ"ט ע"ב גבי הוא עמל במקום זה והתורה עומלת לו במקום אחר דר"ל דנתגלו לו טעמים אפי' במק"א וזה ר"ל הך דיבמות דף קי"ז ע"א גבי קרא דכמים הפנים כו' ההוא בד"ת כתיב ע"ש ברש"י וזה גדר הליכה ור"ל ג"כ משום דלכולם יש חלק בזה רק בגדר בירור

עליהם שמח תשמח ריעים האהובים וע"ד לשון הכתוב והיא חברתך ואשת בריתך וכן קרא הכתוב רעייתי. וזהו ענין משלוח מנות איש לרעהו דפורים להתחבר יחד להיות ריעים אהובים וע"י יחוד בנ"י זע"ז להיות גוי אחד ע"ז זוכים ג"כ להתייחד עם דודם שלמעלה. וענין מ"ת ע"י דויחן שם ישראל באיש אחד בלב אחד:

ואנחנ"ג שתיקנו להיות הימים האלה נזכרים ונעשים בכל שנה היינו שיהי' נקבע כן הקדושה בלבבות בנ"י בכל שנה באותן הימים ע"י הזכירה והעשי' במצות היום שקבעו והש"י הסכים על ידם שאנו מברכין על קריאת המגילה אקב"ו שמכנים קדושה ללב לזכות ע"ז גם עתה לאורה ושמחה ונו' כל קדושות הנז' שע"ז הם קריאת ד' פרשיות ג"כ סמוך לפורים ב' מלפני' וב' מלאחרי' כי כל השפעת קדושה מושכת גם לפני' ולאחרי' בק"ו ממדת פוריעניות שא' בע"ז דמכה מלפני' ומלאחרי' וכמשז"ל ע"פ וירדוף ער דן ק"ו למדה טובה המובה. וכ"א בשבת דנ' ימים מקמי שבתא וג' ימים לבתר היינו שהמשכת קדושת שבת הוא כן בנ"י שלפני' ושלאחרי' דבזה מתקדשים ימי המעשה על ידה וכן לכל קדושת המועדים. וקדושת ימי הפורים מתחילים לפני' מפ' שקלים ומסיים [illegible]חרי' בפ' החודש שמשם הוא הסמיכות גאולה לגאולה דניסן ומתחיל המשכת [illegible]דושה שלפני' דגאולת מצרים וימי הפסח וכן הולכים כל קדושת הטועדים. מפסח עד שבועות הם ימים דלבתר פסח ודמקמי שבועות ואין פנוי בנתים. וג"ל דהוא עד ל"ג בעומר די"ד אייר הוא פסח שני ועדיין ז' ימים תרעין פתיחין כראי' ברע"מ בהעלותך [קנב ב'] ול"ג בעומר שהוא ח"י אייר הוא הממצע אותן ז' ימים כי ידוע דכל מספר ז' ימים הם נגד ז' ימי בראשית ויום ה' הוא התחלת בריאת נפש חי' שזהו תכלית הבריאה בריאת נפש חי' דאדם והאדם השלם שעז"נ יום הששי שדרשו רז"ל על יום ו' בסיון בקבלת התורה שאז נשלם הנפש חי' דאדם שהוא כלל הבריאה להיות דבוק במקור החיים ית"ש. והתחלת התגלות בריאת החיות הוא ביום ה' ובדגים שאז"ל דת"ח נמשלו להם. ול"ג בעומר שהוא יום ה' מז' ימים הפסח שני שהוא הטשכת הקדושה דפסח המורה על אתדל"ע כמו שהי' בתחלת בריאת העולם דאדם אין לעבוד ונו' והי' באתדל"ע לבד בלא אתדל"ת. וכן בפסח בגאולת מצרים וכנז"ל. דע"ז הם ימי הספירה דאח"כ להגיע לקדושת יום השבועות בקבלת התורה להשתדלות אדם באתדל"ת שהוא החיות דאדם שנפח באפיו נשמת חיים להיות לרוח ממללא דאדם לעמל פה יולד בעמל תורת כמ"ש בפ' חלק. והתחלת הרגשת חיות זו הוא בל"ג בעומר ואז הוא התחלת הימים דמקמי שבועות להתחיל הרגשת קדושתו הנשפע לימים שלפניו ובו סיים הקדושה דימים שלאחריו דפסח:

וכך הוא סדר זמנים להיות מושבים הקדושה מזה לזה ובמקום שמסיים קדושה שלפניו מתחיל שלאחריו ואין רגע ריק מהמשכת קדושה מקדושת הזמנים המקודשים. וכמו בנפשות שבדורות דור הולך ודור בא משה קבל וכו' ומסרה ליהושע כו' וכששקעה שמשו של זה מיד זרח שמשו של אחר ובקדושין אי' יום שמת כו' נולד כו' והנה ביום הלידה א"י עוד מה יהי' ואין שמשו זורח אבל מ"מ כבר קדושתו

ריפה לא תניו ליטול כברכת. וגם לא"כ נניח
לכן שעשה כמה פניהם כרמתות כפנין מעשה המקלות
כגם שבפיהות כי' דכריה פליונים כדתי' פ"ו
בזוה"ק (ח"ח קס"ב ע' ס"ם) שהות סוד התפלין
וגם מכין מדרים שלו שעיה ריהות וק"ך ריהות הכל
כמה לדברים נהוהים ללתן קדשים מספר בני ישראל
וגם מה שהלך פס עשו ברמתות כי' לקייס זה
פס פקע התפתל כי עשו כי' כמכלית זלפו"ו נגד
הקדושה כידוע שכי' נמלת בו כל המדות רעות.
תמנס על הנוון לת כי' כבירור כמדת תמת ליפקב
עד שנפרע מלבן והכן הודה לו ותו נתברר מדת
תמת כשלימות כש"ב שפת תמת תכון לעד וכייט
שכל זרעו כמה זרע תמת מה שיהי' תכלית הבירור
בכס כשלימות לפ"ל כדתיתא בזוה"ק שהעיד להנמון
מי כתוב כוגע תכון כתיב פתידה שפת תמת דתיכון
לפ"ל וכו' ותו קרא לתתיו שכמה בניו לתכל לתס
על כגל וכייט כתעשה בעת שנתברכו הוא וכניו
בקדושה ונכדלו מכל התומות וכדתיתא פ"ו נסדור
הרב ז"ל על ל"ג בעומר שענין הגל כי' להבדיל בין
ת"י לתו"ל וכייט שתו זוה נבדלו כל נפשות ישראל
להקדושה מתו"ה שכמה משורש כהיפך. ותת"ו כי'
לו עוד לחה בירורים נגד בתי' עשו כנ"ל עד ויבא
גם עשו לדרכו שעירה ותו ויעקב נסע סכותה שהות
תכלית השלימות כבירור תכל וכל כדבריו כנ"ל

והנלה תכל גליות כנ"ל תהזהר :

וינ למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי
את בני"י וגו' ליתת (בגמ' סוכה י"ח:)
שני מ"ד בגמ' חד אתר פנני כבוד ות"ח סוכות
ממש עשו לכם. ולהבין פי' הפסוק למען ידעו
דורותיכם למ"ד זה שעשו לכם סוכות ומהו הזכר
לזה וגם הלשון כי בסוכות הושבתי כי' לכתוב כי
בסוכות ישבו ובוודתי המטון הוא על בתני' הרחשונה
שנת' מרעמסס סכותה וגם ש"נ ויתפו את הבלק
שהות מלות כי לת אתן וכפירש"י ז"ל שק"ך מילן
כי' והלכו בתוכו יום לפי שעה ושם עשו לכם
סוכות. ולמה בתחת עשו לכם שם סוכות הלת ידעו
שלת יהיו שם רק שילכו דרך שלשת ימים כי' לכם
רק לתפות בבלק שלת יתתין לכל למה עשו לכם
סוכות. ונראה מכל זה שתך תי עשו לכם סוכות
כהלכתן מפני הבידור וחכו כי בסוכות הושבתי לוימי
ליבב ודיקא תי בילי"ם כשתפו מלות להשבית מתחם
השתר שבמיבה כידוע מסנולם מלות מלה בכל פעם
ותו דיקא כי' לכם המלוה גם לעשות סוכות כידוע
שבילי"ם הת"ל לכם מתור פנימי לפי שעה כי הציבו
תי הרבה גחלה. ופ"ו נתמר שם ויתפו את הבלק

סוכות מלות ומחרבה זו שעמו עשה מן שלשים יום
כגם שלת נלמוו תו על מלה רק מפני שבועים תו
לכם התור פנימי להשבים תת השתר שבמיבה ברלון
בבי"ם ולזה שעמו טו עשה מן. כי בשתר יתוה
בשנה תם יתכל מלה לת יפעול בנפשו כלום כידוע
מהמיקונים יכי תור דת פבת ותו דיקא נלמוו גם
לעשות סוכות כדי להניע גם להתור מקף שהות
ממקום נטוה למעלה מן המוען וכתו"כ בתג הכוסות
המלות סוכה היא בתי' התורות מקיפין ופ"י מלות
לולב נכנס התור פנימי כידוע מהכ"ק וזה יוכן
עליתוד ג"ם בדתז"ל מ"ו פ"ו מתב במלות לכתה
פניהם שלהתורה תין הכוה לענין בג"ם מפני שהות
ג"כ ביום פ"ו לתודש ומה דונמת הוא זו גם לנו
ללמוד תג הכוסות מתב המלות לתכילם מלה וכתו"כ
לקיפך וכו' ופפ"י דכריהו יוכן כי כתה מנין לתד
להניע להתור פנימי עם תור מקף וגם יוכח לקוי
כזכר למלוה שנלמדו בילי"ם :

אמנם להכין עיקר הדכר לתה תלה מלות סוכה
זו כזכר למלות של סוכה רתשונה בילי"ם
מתי תולתה דהתי מטה מהתי. וגם לפי דכריהו
כנ"ל שלתתן ידעו היהו שיכנם בתי' דכעת בפניהות
הלב פ"י התור מקף של מטת סוכה לתה תלה
זה בסוכה של ילי"ם הלת גם עתה זוכין להדעת
של התור המקף מהסוכה. ויוכן זה ע"פ היהוד
שהתרה רתשונה של ילי"ם כי' רק לפי שעה ועיד
נכעה תהם תפני שלת כי' עוד תו תפוקיים מלהם
כנ"ב ותת פירוש ופרי' שלת כי' בידם רק שני
תלות וגם כי' בתענה עליהם תה נשתו תלו תחלו.
ולזה דייקת תו הולך להופיע עליהם התור מקף
ממקום נטוה תתוד נתלה גם כדי להבין ולדחוה תהם
התילוניים שכי' תלחים תקליפות שבתיה תומות שעוד
לת זכו לכנוס תומס וכי' התויר תלת תשומתת תרן
העתים כי לת כי' עוד קדושת ת"י וגם בפורה
עוד לת ניתן לכם. ודייקת פ"י שהופיע עליהם
תהתור תקף הגדול ימלו. וכדתי' בזוה"ק (ת"ב
כ"ב ב') פ"פ תה תתפק תלי בתתיקת תלי' בייט
שגלרך תתה להופיע עליהם תהשורש תבתי' פתיקת
קדישת וריט הופעת הדעת בפניתות כלב תהשד
שהות בתי' כתר בחיטוטם וריח בתי' התקשרות כי
לתתלה תן התוחין שעד שם תניע התקשרות
ישראל כתתרים ז"ל (רש"י תבר"ר) בדתק
ישראל שנקרתו רתשית תבוחתו ופ"ו
בשתל לפי תפיסת כהדם לת כי' ל
בתטת סוכה תתה לתחר ת"כ
והיוה התניעים עליו ותן תר

עלו עם שרש נשמתו בעלותו בשעה ההיא לכך היה לו דוקא גילוי התורת עיקר שרשו ברוס המעלות במדריגי' היותר עליונה למעלה ומשה ומכו שאתר על עצמו בחד קטירא לתקטרנא כו' וכמ"ש במ"ח ולהיות כי הכלל הוא דאין תחילתן מחיר אלא בסופן דוקא כנ"ל משום שאור היותר עליון לא יוכל לבוא בגילוי כ"א ביותר תחתון ע"כ היה זמן הסתלקות שלו הנק' הילולא כנ"ל בל"ג בעומר דוקא להיות שבל"ג בעומר הוא מדריגה היותר תחתונה והוא בחי' הוד שבהוד הנק' מודים דרבנן ובו דוקא נעוץ בחי' היותר תחילה גם מהאור שמאיר בבחי' ההוד עצמו כנ"ל וע"ד הנ"ל בענין הטעם מה שחו"ל דוקא תיקנו מודים דרבנן לפי שהמה מבחי' עיני העדה הנק' תחילתן שהיו מאיר אלא בסופן והוא בהודאה דהודאה הנק' מודים דרבנן כו' וד"ל . והנה מלבד ענין הנ"ל שהוד שבהוד היו נק' סוף רק בעיקר המדות עדיין לא היה מתיישב הטעם להילולא דרשב"י בל"ג בעומר אבל מפני שבעיקר המדות הוא סוף וידוע דהתורה עלמה נק' גופא כו' ותמכין דאורייתא המה בחי' הירכיים לבר מגופא ונק' ברייתא והנחי המשנה נק' גופא כו' וע"כ היה הסתלקותו לבחי' היותר הפנימי בהוד שבהוד דוקא וד"ל :

עד הגל הזה כו' הנה בפסוק זה יש רמז לל"ג בעומר בתורה בחיבת גל שבפסוק זה כו' (ומ"ש בפ' תזריע שלשים יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה לזכר לה מתיישב ע"פ הקבלה בזמן בחי' לידה למעלה שהוא בו' של פסח כו') דהנה לפי פשט הענין בגל הזה שעשה לבן מחבנים להפסיק בין ח"י לח"ל שלא יעברו מזה לזה כו' גם למעלה היה בזה הגל הפסק רוחני בגל מחבנים רוחני בין ח"י העליונה לח"ל כו' ויובן זה עפ"י הנ"ל בענין חל ההולחות שיש הולחה למטה מן הדעת ויש הולחה למעלה מן הדעת כו' דהנה יש ג' מדריגות בלבן ח' הנק' לבן העליון הוא למעלה מבחי' יעקב הנק' בעל עולם החני' כידוע והוא בחי' לובן עליון כמ"ש ונוזלים מן לבנון וכן מרזי לבנון וכיוצא ויש בחי' לבן שלמטה מבחי' יעקב בעל עולם החני' והוא נק' לבן החרמי כמ"ש חרמי לובד מבי והוא הערמה שמגיד לחכמה דיעקב דקדושה הנק' חבי כו' וכמ"ש חני חכמה שכחי ערמה שערמ' שכן בקרוב לקבל מן הקדושה והוא שרש קליפת נוגה דבי"ע כו' וזה יובן מה שמליצו בגמעים שמרחה הלבן יש בה שכולה טהורה וכמ"ש כולו הפך לבן טהור הוא כו' ויש מרח' לבן שכולה טמא והיא הנק' לבנה מדמדמת או בהרת או לבנה כו' וכמבואר במשניות דתם' נגעים וכללות ההפרש ביניהם הוא ע"ד הנ"ל דבחי' לובן העליון שלמעלה מבחי' החני' דיעקב כו' כולה טהור ואין לחילוני' שרש יניק' שם כלל וכלל ובחי' לבן התחתון שנפל בשבירה משם שהוא למטה מבחי' החני' כנ"ל הוא ענין בהרת לבנה וכיוצא שכולה טמא כו' וד"ל וזהו ענין של הגל מחבנים שעשה לבן להפסיק בב' מדריגות הוא הח' בהפסק שבין בחי' לובן העליון ליעקב בעל החני' ונק' גל עד כי עד הוא ביניכו כו' אשר אתה לא תעבור אלי ואני לא אעבור אליך כו' כי גבוה הוא בחי' לבן העליון הוא מבחי' יעקב הנ"ל והב' בהפסק שבין יעקב דקדושה לבחי' לבן התחתון שרש קליפת נוגה דבי"ע כנ"ל והוא ג"כ עד ביניכם אשר אתה לא תעבור אלי דהיינו שלא יאיר ויומשך תוספ' יניקה מן בחי' הקדושה דיעקב ללבן ובניו שבבחי' נוגה וכן אני לא אעבור אליך שלא אבא לקבל תוס' יניק' דקדוש' דיעקב בעל החני' כו' וע"ז היה גל מחבנים להפסק והוא בחי' הפרסא שמפסיק בין החני' בבריאה שנעשית מצירופי אותיות הרבה כידוע והאותיות נק' מחבנים כמ"ש בס"י וד"ל . וכמ"ש יש בחי' פרסא כדוגמת זו בין עולם התוהו לובן העליון לבחי' החיקון דיעקב במקלות אשר עשה ולפי שעשה מחשף הלבן על המקלות והמשיך גם מבחי' הלבן אשר בבחי' התוהו לתיקון על כן עשה עמו גל מחבני' לעד והפסק שלא ימשיך עוד כו' וד"ל . אך הנה בלעם שימה בזה ההפסק שעשה יעקב ולבן בגל עד כי הרי רצה בלעם להמשיך ולקרב בחי' קליפת נוגה שברשו בבחי' התוהו ליישראל שיקבלו יניקה מהם שהן בבחי' התיקון וכמ"ש בלעם מן ארם ינחני בלק מהררי קדם וידוע דהררי קדם חיצון מלכין קדמאין דתוהו שנק' בני קדם שנפלו בשה"כ ונעשו בחי' קליפות והוא נוגה דבי"ע כו' וד"ל . והנה עיקר סיום וגבול מקום ההפסק לפני גל החבנים הוה הוא בבחי' הוד שבהוד כי בחי' זו הוד שבהוד הוא סוף הגבול דקדושה למעלה ומשם ולמלה יכולים החיצונים לקבל יניקה וכמ"ש ביעקב ויגע בכף ירך יעקב לפי שבירך זה כבר כלה כח בחי' עיקר המדות והוא בחי' הוד שבהוד דוקא והגם שיש פלוגתא בגמרא בין ר' יהודה לרבנן והלכ' כר"י שבירך הימין דוקא הוא שנאמר גיד הנשה שנאחר הירך המיומנת כו' ובחי' ההוד לעולם בירך השמאל כידוע לק"מ לפי שמבואר בפרד"ס בשער ירך יעקב שיש בזה שינוי חופנים לפעמים הנלח בשמאל וההוד בימין ולפעמים בהיפך וזה תלוי בין ירידת השפע מלמעלה למטה או בעליות השפע מלמטה למעלה ע"ש שמתרץ בזה ב' מאמרי הזהר דסתרי לחהדדי בזה הכלל שבני"ה וח"כ מה שנאחר והוא נוגע על יריכו הגם שהוא ירך הימין לפי דעת ר"י וכן האמת עכ"ז היה בבחי' ההוד כי ההוד לפעמים בימין כו' וד"ל והגל הזה המפסיק הוא אחר שכלה כח עיקר בחי' גופא דיעקב בבחי' הוד שבהוד מפני שהו דוקא צריך להפסיק בגל מחבנים בפני החיצוניב